

Lieve Kurt Cobain,
Mevrouw Buster gaf ons vandaag bij Engels onze eerste opdracht: een brief schrijven aan iemand die dood is. Alsof die brief bij jou aan zou komen in de hemel, of op het postkantoor voor geesten. Waarschijnlijk bedoelde ze dat we moesten schrijven aan iemand als een vroegere president of zo, maar ik heb iemand nodig om mee te praten. Dat zou ik niet met een president kunnen, maar wel met jou.

Kon je me maar vertellen waar je nu bent en waarom je bent weggegaan. Je was het idool van mijn zus May. Sinds zij er niet meer is, is het lastig om mezelf te zijn, want ik weet niet precies wie ik ben. Maar nu ik naar de high-school ben gegaan, moet ik daar wel snel achter komen. Want ik weet zeker dat ik hier anders verzuip.

De enige dingen die ik weet van die school heb ik van May. Op mijn eerste schooldag vond ik in haar kast de kleren die zij op haar eerste dag had gedragen: een plooirok met een roze kasjmieren trui waarvan ze de halslijn had ingeknipt en er een Nirvana-embleem – die smiley met die x-vormige ogen – op had gespeld. Maar ja, May was nou eenmaal beeldschoon, op een manier die je bijblijft. Ze had spiegelglad haar en ze liep alsof ze in een betere wereld thuishoorde, dus die kleren sloegen nergens op. Ik trok ze aan en staarde naar mezelf in haar spiegel, terwijl ik probeerde me te voelen alsof ik in een andere wereld thuishoorde, maar ik zag er gewoon uit alsof ik verkleed was. Dus in plaats daarvan trok ik mijn

favoriete kleren van mijn vorige school aan: een tuinbroek van spijkerstof, een t-shirt met lange mouwen en oorringen. Zodra ik echter de aula van West Mesa binnenliep, wist ik dat het verkeerd was.

Vervolgens drong het tot me door dat het niet de bedoeling is dat je je eigen lunch meeneemt. Je hoort een stuk pizza te kopen en pindakaaskoekjes, en anders moet je gewoon niet lunchen. Tante Amy, bij wie ik nu om de week woon, maakt sinds kort harde witte bolletjes voor me met ijsbergsla en mayonaise, want die aten May en ik graag toen we klein waren. Vroeger hoorde ik bij een gewoon gezin. Nou ja, geen volmaakt gezin, maar wel mam, pap, May en ik. Dat lijkt nu lang geleden. Maar tante Amy doet erg haar best en ze vindt het zo fijn om broodjes voor me te maken dat ik haar niet kan vertellen dat je dat gewoon niet doet op de highschool. Dus ik ga naar de meisjes-wc's, eet daar de bolletjes zo snel mogelijk op en gooi de papieren zak dan in de afvalbak voor tampons.

Ik zit hier al een week en ik ken nog steeds niemand. Alle kinderen van mijn vorige school zijn naar Sandia gegaan: de school waar May ook op zat. Omdat ik niet wilde dat iedereen medelijden met me had en me vragen ging stellen waar ik geen antwoord op wist, ben ik in plaats daarvan naar West Mesa gegaan, de school in de buurt van het huis van tante Amy. Het zal wel de bedoeling zijn dat dit een frisse start is.

Aangezien ik niet alle drieënveertig minuten van de lunchpauze op de wc's wil doorbrengen, ga ik zodra ik de broodjes op heb buiten bij het hek zitten. Ik maak mezelf onzichtbaar, zodat ik alleen maar alles in de gaten hoeft te houden. De bomen laten hun blaadjes al vallen, ook al

is het nog hartstikke zacht buiten. Ik kijk vooral graag naar een jongen die – zo heb ik ontdekt – Sky heet. Hij draagt altijd een leren jasje, zelfs met dit mooie weer. Daardoor beseft ik dat de lucht niet gewoon iets is wat er is. Het is iets wat je inademt. Zelfs als hij helemaal aan de andere kant van het schoolplein staat, heb ik het gevoel dat ik zijn borst op en neer kan zien gaan.

Ik weet niet waarom, maar op deze plek vol vreemden voelt het fijn dat Sky dezelfde lucht inademt als ik. Dezelfde lucht die jij inademde. En May.

Soms klinkt jouw muziek alsof er te veel in je zit. Misschien kon zelfs jij er niet alles uit gooien. Misschien ben je daarom doodgegaan. Alsof je van binnenuit ontplofte. Ik zal deze opdracht wel niet doen zoals de bedoeling is. Misschien probeer ik het later nog een keer.

Liefs,
Laurel

Lieve Kurt Cobain,
Toen mevrouw Buster ons vandaag aan het eind van de les vroeg onze brief in te leveren, keek ik in het schrift waarin ik de mijne had geschreven en sloeg dat dicht. Zodra de bel ging, pakte ik snel mijn spullen bij elkaar en vertrok. Er zijn dingen die ik niemand kan vertellen, behalve de mensen die niet meer hier zijn.

De eerste keer dat May jouw muziek voor me draaide,

was ik veertien en zij zestien. Sinds ze op de highschool zat, leek ze steeds verder van me af te drijven. Ik miste haar en de fantasiewerelden die we samen verzonnen. Maar die avond in de auto waren we weer met z'n tweeën. Ze zette 'Heart-shaped box' op en ik had nog nooit zoiets gehoord.

May haalde haar ogen van de weg en vroeg: 'Vind je het mooi?' Het was alsof ze de deur naar haar nieuwe wereld had opgezet en mij vroeg om binnen te komen. Ik knikte van ja. Het was een wereld vol gevoelens waar ik nog geen woorden voor had.

De laatste tijd luister ik weer naar je. Dan zet ik *In Utero* op, doe de deur en mijn ogen dicht en draai heel vaak de hele cd. En het is lastig uit te leggen, maar als ik daar dan ben met jouw stem, voel ik dat ik zinvol begin te worden.

Nadat May afgelopen april is overleden, lijkt het of mijn hersenen gewoon zijn uitgezet. Ik wist niet hoe ik de vragen moest beantwoorden die mijn ouders stelden, dus het kwam erop neer dat ik een tijdlang gewoon ophield met praten. En uiteindelijk hielden we daar allemaal mee op – tenminste, over dat onderwerp. Het is een fabeltje dat je door verdriet dichterbij elkaar komt. We zaten allemaal op ons eigen eilandje: pap in het huis, mam in het appartement waar ze een paar jaar eerder ingetrokken was en ik zwigend heen en weer reizend, te ver heen om naar de laatste maanden van school te gaan.

Uiteindelijk draaide pap de volumeknop van zijn honkbalwedstrijden voluit open en ging weer aan het werk bij Rhodes Construction, en verhuisde mam twee maanden later naar een ranch in Californië. Misschien was ze kwaad dat ik niet kon vertellen wat er gebeurd was. Maar dat kan ik aan niemand vertellen.

In de daaropvolgende lange zomer ging ik online op

zoek naar artikelen, foto's of een of ander verhaal dat de versie kon vervangen die steeds door mijn hoofd maalde. Er was een overlijdensbericht waarin stond dat May een prachtige jonge vrouw was, een geweldige leerling en geliefd bij haar familie. En er was een klein bericht uit de krant: 'Tragische dood tiener', vergezeld van een foto van bloemen en dingen die een paar leerlingen van haar oude school bij de brug hadden achtergelaten, samen met de foto uit haar jaarboek waarop ze lacht, haar haar glanst en ze je recht aan lijkt te kijken.

Misschien kun jij me helpen de deur naar een nieuwe wereld te vinden. Ik heb nog steeds geen vrienden gemaakt. Sterker nog: ik heb de anderhalve week dat ik hier ben amper een woord gezegd, behalve 'ja' als mijn naam van de presentielijst werd afgeroepen. En om de conciërge de weg naar het lokaal te vragen. Maar bij Engels zit er een meisje in mijn klas dat Natalie heet. Ze tekent op haar armen. Niet gewoon hartjes, maar weilanden met vreemde schepselen en meisjes en bomen die levend lijken. Ze heeft twee vlechten die tot haar middel komen en haar donkere huid is zijdezacht. Haar ogen hebben twee verschillende kleuren; het ene is bijna zwart en het andere mistig groen. Ze gaf gisteren een briefje aan me door, waarop alleen een kleine smiley stond. Ik denk dat ik binnenkort misschien wel kan proberen met haar te lunchen.

Als iedereen tijdens de lunchpauze in de rij staat om dingen te kopen, lijken ze allemaal bij elkaar te horen. En ik wilde er zó graag bij staan. Maar ik durfde pap niet om geld te vragen, want hij krijgt de zenuwen als ik dat doe, en ik kan het niet aan tante Amy vragen, want zij denkt dat ik blij ben met die harde witte bolletjes. Maar

ik ben begonnen kleingeld te verzamelen dat ik op de grond vind, of in de kapotte frisdrankautomaat. Gisteren heb ik vijftig cent uit het dressoir van tante Amy gehaald. Ik schaamde me. Maar goed, het was wel genoeg om een pindakaaskoekje te kopen.

En o, wat was dat leuk. Ik vond het leuk om samen met iedereen in de rij te staan. Ik vond het leuk dat het meisje voor me de rode krullen op haar achterhoofd duidelijk zelf had gemaakt. En ik vond het geritsel van het plastic leuk toen ik het koekje uitpakte. Ik vond het leuk dat elke hap een soort uiteenvallend gekraak maakte.

Wat er toen gebeurde was dit: knabbelend aan het pindakaaskoekje zat ik tussen de vallende bladeren door naar Sky te staren. En toen zag hij me. Hij draaide zich om om met iemand te praten en deed dat in slow motion. We keken elkaar even recht aan en ik sloeg mijn ogen neer. Het voelde alsof er vuurvliegjes oplichtten onder mijn huid. Maar... toen ik weer opkeek, stond Sky nog steeds naar me te kijken. Zijn ogen waren als jouw stem: sleutels voor een plek in mij die open zou kunnen barsten.

Liefs,
Laurel

Lieve Judy Garland,
Ik schrijf je omdat *De tovenaar van Oz* nog steeds mijn lievelingsfilm is. Mijn moeder zette die altijd op als ik ziek

thuisbleef. Dan gaf ze me gingerale met roze plastic ijsblokjes en kaneelkoekjes, en dan zong jij 'Somewhere over the rainbow'.

Ik besef nu dat iedereen jouw gezicht kent. Iedereen kent jouw stem. Maar niet iedereen weet waar je echt vandaan kwam toen je nog niet bij de film zat.

Ik zie je zo voor me: een meisje dat op een decemberdag in de stad aan de rand van de Mojave-woestijn – waar je bent opgegroeid – staat te tapdansen op het podium van je vaders theater. En 'Jingle bells' zingt. Je leerde al meteen dat applaus als liefde klinkt.

Ik zie je voor me op zomeravonden, wanneer iedereen naar het theater kwam om aan de hitte te ontsnappen. Dan stond jij in de koude aircolucht op het podium en liet het publiek even vergeten dat er iets was om bang voor te zijn. Je vader en moeder keken glimlachend naar je op. Ze zagen er het gelukkigst uit als je zong.

De film die daarna gedraaid werd, ging in een waas van zwart en wit aan je voorbij en je werd opeens slaperig. Dan droeg je vader je naar buiten en was het tijd om naar huis te rijden in zijn grote auto, die als een schip over het donkere geasfalteerde aardoppervlak voer.

Je wilde nooit dat iemand verdrietig was, dus je zong maar door. Je zong jezelf in slaap als je ouders ruzie hadden. En als ze geen ruzie hadden, zong je om hen aan het lachen te maken. Je gebruikte je stem als lijm om het gezin bij elkaar te houden. En vervolgens om te voorkomen dat jijzelf stukging.

Mijn moeder zong May en mij altijd in slaap met een liedje. Dan zong ze zacht: '*All bound for morning town...*', streelde mijn haar en bleef zitten tot ik sliep. Als ik niet kon slapen, zei ze dat ik net moest doen of ik in een zeep-

bel boven de zee hing. Dan deed ik mijn ogen dicht en zweefde daar, terwijl ik luisterde naar de golven en omhoogkeek naar het glinsterende water. Als de zeepbel uiteenspatte, hoorde ik haar stem die een nieuwe zeepbel maakte om me op te vangen.

Maar als ik me dat nu probeer voor te stellen, spat de zeepbel meteen uit elkaar. Ik moet snel mijn ogen open doen voordat ik neerstort. Mam is te verdrietig om voor me te zorgen. Zij en pap zijn vlak voordat May naar de highschool ging gescheiden, en toen May bijna twee jaar later stierf, is ze helemaal naar Californië verhuisd.

Nu alleen pap en ik nog thuis wonen, hoor ik overal echo's. In gedachten ga ik terug naar de tijd dat we nog allemaal samen waren. Ik kan het sissende vlees ruiken dat mam voor het avondeten braadt. Ik kan bijna uit het raam kijken en May en mezelf in de tuin zien, waar we ingrediënten voor onze toverspreuken verzamelen.

In plaats van om de week bij mam te wonen, zoals May en ik na de scheiding deden, logeer ik nu bij tante Amy. Haar huis is op een andere manier leeg. Het barst er niet van de geesten. Het is stil en er hangen planken waarop rozenservies is gestapeld, en porseleinen poppen en rozenzeepjes bedoeld om verdriet weg te wassen. Maar die waarschijnlijk altijd bewaard worden voor als ze echt nodig zijn. Wij gebruiken gewone zeep in de badkamer.

Ik kijk nu uit het raam van haar koude huis, vanonder de rozenquilt, om de eerste ster te zoeken.

Kon je me maar vertellen waar je nu bent. Ik bedoel, ik weet dat je dood bent, maar volgens mij moet er iets in een menselijk wezen zijn dat niet gewoon kan verdwijnen.

Het is donker. Jij bent daar buiten. Ergens, ergens. Ik zou je graag binnenlaten.

Liefs,
Laurel